

Lacul

Poezia "Lacul" a fost publicata in 1.09.1876 in revista "Convorbiri Literare". Mihai Eminescu a fost cel mai mare poet roman, apartinand perioadei marilor clasici. In aceasta opera apare e-ul liric ce repr. vocea care expr anumite sent. Apartine genului liric. Opera lirica este opera literara in care poetul isi expr. direct sent., starile, ideile. Ca specie este o idila cu note de pastel, teme fiind iubirea vazuta ca un vis, dorinta poetului de a se implini prin iubire. Titlul este dat de un motiv tipic eminescian, "lacul" constituindu-se ca un element dominant al cadrului natural in care se desfasoara povestea de dragoste, toate celelalte elemente raportandu-se la el: trestii, barca, luna, vantul. Lacul nu repr. doar locul de intalnire al indragostitilor, el se constituie in elementul care prin frumusetea sa, prin sonoritatile sale melodice sporeste frumusetea si vraja iubirii. El este martor al framantarilor portului si un prieten si confident care incearca sa-I atenuze tristetea, dezamagirea.

Discursul liric este structurat pe 2 planuri si anume unul al naturii si unul al omului. Poezia se carac. prin simetrie data ca ea se deschide si se inchide cu imaginea lacului. Prima strofa are un caracter descriptiv, constituindu-se intr-un pastel. Este un décor tipic eminescian in care regasim motive eminesciene ca lacul, nuferi, trestii. Natura este personificata, lacul vibrand de emotie si nerabdarea poetului "Tresarind in cercuri albe, / El cutmura o barca." Natura este carac. ca fiind ocrotitoare, descrierea lacului sugerand o atmosfera de vis. Epitetele cromatice "albastru", "galben" sugereaza frumusetea naturii dar sublinieaza optimismul, increderea poetului pe care acesta o traieste. Inversiune "lacul codrilor albastru, / Nuferi galbeni il incarca" are rolul de a acc. Faptul ca lacul repr. o coordonata esentiala a decorului in care urmeaza sa se desfasoara ritualul imaginat de poet.

Strofele a 2, a 3 si a 4 constituie cea de-a doua secventa a discursului liric si au ca tema visul de iubire de poet. Adv. "parca" din strofa a 2 alaturat vb. "astept" si "ascult" acc starea de asteptare, de visare care se concretizeaza in strofele urmatoare. Scrierea circsiva a pronumelui "ea" in strofa a 2 precum si neconturarea unui portret fizic sugereaza faptul ca poetul nu vorbeste despre o pers. anume ci despre iubire, despre iubita, in general neconturarea portretului arata ca este o dorinta de iubire, de o plasmuire a mintii poetului indragostit mai mult de imag. iubirii. Vb. la conjunctiv acc. ideea de vis, de dorinta. Strofa 3 prezinta repetarea vb. "a scapa" care sug. intensitatea sentimentala, pe care le traieste poetul in momentul intalnirii iubitei; fericirea deplina a acestuia.

In ultima strofa cadrul descris isi pierde din stralucire initiala dovada ca nu mai regasim albul si galbenul, deoarece si sent. poetului se schimba, locul visarii, bucuriei il i-a acum tristetea datorat neimplinirii sent. erotic. Rima imperfecta (rimeaza 2-4 si 1-3 nu rimeaza), ritm trohaic, strofa catren, masura 8 silabe.

Izvorul noptii

L. Blaga a trait intre anii 185-161 si a fost unul dintre cei mai mari poeti care inbina armonia in opera sa filosofica si literara. Geneza poeziei face parte din volumul de versuri al poetului "Poemele luminii" publicat in 1919. L. Blaga considera ca iubirea repr. o cale de cunoastere, de descifrare a tainelor universului. In poezia sa "lumina" este sinonim cu "cunoasterea". Ca gen apartine genului liric, ca specie este o idila. Tema o constituie iubirea vazuta ca o cale de cunoastere. Titlul se constituie intr-o metafora revelatorie care sugereaza "ochii negrii ai iubitei". Izvorul de fapt un sent. de iubire pe care-l traieste poetul.

Op. lirica este.... Discursul liric este alcatuit dintr-o fraza ampla si dintr-o propr. dezvoltata cu rol de concluzie. Fraza expr. admiratia poetului pentru frumusetea iubitei. Discursul liric i-a forma unei adresari directe, poetul expr. -usi admiratia fata de frumusetea persoanei iubite. Acest sent. este evidentiat si de vocativul care deschide discursul poetic "frumoaso" si care in acelasi timp sublinieaza o trasatura fizica a persoanei iubite. Cuv. "cheie" al poeziei il constituie subst. "achii" care apare de 3 ori in poezie pe parcursul poeziei. Asocierea subst. "ochii" cu adj. "negrii" la gradul superlativ precum si cu adj. "adancii" care capata in text valoarea subst. are rolul de a amplifica starea de extaz pe care o traieste poetul la vederea iubitei sale. Enumeratia "peste vai", "peste munti" si "peste sesuri" evidentiaza faptul ca frumusetea iubitei se rasfrange asupra naturii, acesta preluand cateva din atributiile fiintei iubite. Negrul ochilor iubitei fac din aceasta un adevarat mister care nu poate fi descifrat decat prin iubire. Ideea de mister este amplificata de epitetul adverbial "tainic", de subst. provenit din adj. cu functie de apozitie simpla "adancii" precum si de metafora "o mare de intuneric". Vb. dubitativ "a para" care se constituie intr-un singur vers sug. faptul ca emotia puternica pe care i-o trezeste frumusetea iubitei il determina s-o confunde la un moment dat cu intregul univers incarcat de mistere. Inversiunile prezente in poezie "tainic curge", "asa-s de negrii" au menirea de a scoate in evidenta impresia puternica pe care i-o produce e-ul liric frumusetea iubitei dar si misterul iubirii.

A doua secventa a discursului liric se constituie intr-o concluzie a versurilor anterioare. Omagiul adus in prima sec. iubitei atinge acum apogeul fapt subliniat de oximoronul "asa-s de negrii/lumina mea". Reluarea adj. "negri" la superlativul absolut pentru a expr. consecinta pe care o are asupra e-ului liric, vraja datorata frumusetii ochilor iubitei are in acelasi timp rolul de a acc. trairea poetului. Prozodia poeziei este in deplin acord cu ceea ce vrea sa transmita poetul. Avem versuri albe, fara rima cu masura variabila. Rima interioara realizata cu ajutorul asonantei. Muzicalitatea este data de pauzele impuse de discursul liric in desfasurarea lui intr-un accent al versurilor.